

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Danmark er på nogle af de områder gået foran. Vi var de første, så vidt jeg husker, til at lave et forbud mod metylbromid.

Jeg husker også diskussionen omkring de ozonlagnedbrydende stoffer i industrien, hvor vi havde et stærkt accelererende forbrug af CFC-gasser, altså freon osv. Der var der mange, der sagde, at det ikke kunne lade sig gøre at undvære dem. Så fandt man en løsning med HCFC'erne, og så sagde man, at dem kunne man ikke undvære, men så viste det sig, man godt kunne klare sig med HFC'ere.

Vores vurdering er, at det er muligt uden de risici, hr. Ulrik Kragh nævner her i dag, også at finde et alternativ til HFC'ere. Nu har vi givet en rimelig lang tidsfrist, og vi vil i øvrigt diskutere med virksomhederne for at finde den bedst mulige løsning.

Jeg vil ikke forholde mig til det skrækscenario, hr. Hans Christian Schmidt nævner. Vores holdning er ikke at lukke virksomhederne, men give nye muligheder for danske virksomheder, og det har vores miljøregulering jo hidtil også betydet, på samme måde som det er sket på energiområdet. Det var derfor, jeg nævnte det eksempel før.

Skal vi ikke prøve at være lidt positive i stedet for hele tiden tro, at tingene ikke kan lade sig gøre, og at det hele flytter til Polen eller Malaysia, eller hvor hr. Hans Christian Schmidt har sine tanker?

Ulrik Kragh (V):

Jo, så lad os være lidt positive. Det er fuldstændig korrekt, som ministeren også har redegjort for i nogle bilag før, at med hensyn til de små køleskabe er der sket nogle ting, således at man kan bruge de her drivmidler, men når vi kommer til mellemstørrelsen, altså de køleenheder til restauranter, til mellemstore steder, til banker, siger ministeren, at der ikke er noget problem. Det er ministerens holdning, og det er jeres holdning, at det kan man sagtens.

I Danfoss' hørings svar står der: »Der drages forhastede konklusioner på et endog meget tyndt grundlag. De fleste foreløbige resultater peger på øget energiforbrug og dermed CO₂...«. Det er Danfoss' hørings svar.

I ugebladet Ingeniøren fra i fredags sættes der meget store kritiske spørgsmålstegn ved det, der ligger til grund for den indstilling, som ministeren giver udtryk for.

Hans Christian Schmidt (V):

Ministeren vil gerne komme i godt humør. Jamen det kan jeg hjælpe ministeren med. Hvis ministeren trækker de her forslag tilbage, så vil han se, hvordan armene kipper op ude i erhvervslivet og hos alle lønmodtagerne, for han er sådan set deres eneste problem og hindring for, at de kan komme i godt humør lige nu. Så ministeren kan få alt det gode humør, al den virkelige glæde, som han kunne tænke sig; han skal bare sørge for selv at yde en lille indsats for det.

Jeg må sige, at det er utroligt, at ministeren ikke vil forholde sig til og ikke vil svare på, hvilke beregninger der ligger til grund for, at man lige har valgt, at *det* her er godt, set i lyset af: Får man her mest miljø for pengene? Har ministeren prøvet at overveje det skrækscenario? Jeg vil sige, at for de danske lønmodtagere er det jo for sent, at regeringen overvejer det, når skaden er sket.

Så jeg håber, at ministeren kan bekræfte i dag, at man tager det her meget alvorligt, og at man vil gå ind og ændre bekendtgørelsen. Ellers må jeg sige, at så har erhvervsvirksomhederne i Danmark – og lønmodtagerne – jo tilkendegivet, hvad der vil ske. Det skal ministeren forhindre, sådan at vi alle sammen kan komme i godt humør. Men det er altså ministeren, der sidder med nøglen.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg er sikker på, at hr. Schmidt ikke helmer, før hele vores miljølovgivning er forsvundet. Først da tror jeg glæden slår ned i Vojens.

Vi har ikke den holdning. Vi havde nogle problemer; det er anden gang, det her er ude til høring. De problemer, der var sidste år, løste vi. De problemer, der kommer nu, løser vi tilsvarende; det skal vi selvfølgelig gøre. Men vi skal jo ikke løse dem på den måde, at vi opgiver, at vi lukker øjnene for miljøproblemerne. Tværtimod skal vi finde en konstruktiv løsning, give den fornødne tid og teknologiske støtte til det her. Det er vel det, der er opgaven.

Der er jo stillet så mange spørgsmål til mig, at jeg håber, I har tålmodighed med, at jeg venter med at svare på dem, til jeg *skal* svare på dem. Men jeg tror, det her ender godt, og at vi finder en fornuftig løsning.

Hvorfor lige de her tre gasser? Jamen det er jo, fordi det er en del af Kyoto-protokollen. Vi skal reducere. Det kan jo ikke være rigtigt, at vi kun taler om CO₂, plejer Venstre at sige; vi må også tale om de andre ting.